

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
III-8 У 922/15
Дана **02.03.2017.** године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Зорице Китановић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца “D.” доо из С., ..., изјавеној против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак у Новом Саду, ради поништаја решења, број 200-47-04-01157/2014-I2001 од 08.12.2014. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Сента, број 47-00091/2014-0231-013 од 24.11.2014. године, којим је ставом првим диспозитива пореском обвезнику, овде тужиоцу, изречена мера привремене забране обављања делатности у његовом угоститељском објекту, који се налази у С., ..., у трајању од седам дана, пошто је поуздано утврђено да сваки појединачни промет од продаје добара на мало не региструје преко фискалне касе, супротно одредби члана 18. став 1. Закона о фискалним касама (“Службени гласник РС” бр. 135/2004 и 93/2012). Другим ставом диспозитива одређено је да мера привремене забране обављања делатности тачка 1. извршиће се у периоду од 24.11.2014. године до 30.11.2014. године и жалба не задржава извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду, дана 27.01.2015. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због погрешне примене закона, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и изведеног неправилног закључак у погледу чињеничног стања. Позвао се на одредбу члана 43. став 1. и 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији према којој чињенице у пореском поступку се утврђују на основу доказа а као доказ у пореском поступку могу се употребити пореска пријава, порески биланас, пословне књиге и евиденције, рачуноводствени искази, посебна документација и друге исправе и информације којима располаже Пореска управа, прикупљене од пореског обвезника или трећих лица. Указао је да према одредби члана 51. став 1. тачка 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, Пореска управа у пореском поступку сноси терет доказа за чињенице на којима заснива постојање пореске обавезе, а не да само констатује да нису пружени нови материјални докази и чињенице због којих би тај орган мењао свој став о утврђеном чињеничном стању. Управни органи нису придали накакву важност другим доказима типа додатних информација одговорног лица о пореклу новца који је коршћен за уплату депозита с обзиром да је петак 17.09.2014. године, поподне нерадно време за пословне банке где се води рачун пореског обвезника; увид у дневник благајне пореског обвезника о протеклу спорног новца; промету на рачуну пореског обвезника првог наредног дана за банке 20.09.2014. године; исказа присутног запосленог лица пореског обвезника; изјаве сведока и интерних спецификација новца са датумом 17.09.2014. године који су се налазили уз сваку касу које су биле презентоване пореским инспекторима у току саме контроле. Тужени је омогућио примену изречене мере привремене забране обављања делатности тужиоцу у трајању од седам дана, почев од 24.11.2014. године до 30.11.2014. године у његовом угоститељском објекту а тужилац је става да није вршио продају робе на мало које није регистровао преко фискалне касе а за које нема оправдање у виду неких од наведених врста доказа. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Трошкове је тражио за таксу на тужбу и одлуку по одлуци суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу одредби члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, јер је на правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Испитујући законитост оспорене одлуке, у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је порески инспектор извршио контролу евидентирања сваког

појединачног промета преко фискалне касе, исправност рада и техничког прегледа фискалне касе, контролу преноса података из фискалних каса путем ГПРС, и проверу радно правног статуса запослених сачињен записник о теренској контроли број 47-00091/2014-0231-000 од 21.10.2014. године, које је уручено странци, односно тужиоцу дана 24.10.2014. године. Контролом је утврђено да је порески обвезник дневни пазар од претходног дана то јест од 10. и 11.10.2014. године, пошто ради само викендом, уплатио у целости на текући рачун а увидом у књиговоствену картицу благајне утврђено да за период од 03.10. до 14.10.2014. године, није вршио подизање готовине са жиро рачуна. Пошто од дана уплате готовог новца 13.10.2014. године, порески обвезник до момента контроле није подигао готов новац "за депозит у каси," а презентоване одлуке носе број Сл/2014 и немају датум, то јест из њих се не види када су донете, ни од када се примењују и за који период се примењују, а при томе се у њима наводи да је та готовина део пазара претходног дана, да се изјашњење одговорног лица не може прихватити. Записником је констатовано да је затечена количина готовог новца у каси била већа од евидентираних промета у готовом новцу у односу на одштампана пореска стања по фискалним касама, као да није било дневног пазара од претходног дана, као ни готовог новца подигнутог за депозит у фискалним касама, те је на основу овако утврђеног чињеничног стања утврђено да вишак готовог новца затечен у моменту контроле указује на чињеницу да порески обвезник није евидентирао сваки остварени промет од продаје робе преко фискалне касе, чиме је поврдио одредбе члана 18. став 1. и 2. Закона о фискалним касама. Тужилац је у приговору на записник изнео примедбе о чему је сачињен допунски записник број 47-00091/2014-0231-002 од 19.11.2014. године. Презентован је уговор о зајму од 17.10.2014. године, закључен између М. В., као физичког лица, и "Д." доо С., који ће наведени зајам користити у сврху обављања своје делатности као средство за задовољавање потреба са ситним новцем при отпочињању са радом, а увидом у извод текућег рачуна утврђено је да је дана 20.10.2014. године М. В. извршио уплату позајмице у износу од 53.500,00 динара. Контролом је утврђено да у период од 14.10. до 21.10.2014. године није евидентирана никаква промена у благајни, када је преко благајне извршена исплата повраћаја позајмице у износу од 53.500,00 динара М.В.. Тужилац је према картици, први и једини пут од (01.01. до 31.10.2014. године) евидентирао подизање готовине новца за депозит дана 21.10.2014. године у износу од 73.000,00 динара. Тужилац није има евидентирано на текућем рачуну ни у благајни позајмљени новац у износу од 53.500,00 динара у моменту контроле. На основу утврђених чињеница у моменту контроле код две фискалне касе исказан је вишак готовине изнад утврђених депозита. Ожалбеним решењем на основу утврђеног чињеничног стања привремено је забрањено вршење пореске делатности. Ценећи наводе жалбе тужени орган је одлучио као у диспозитиву применом одредбе члана 151. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/2002...68/2014).

Одредбом члана 131. став 1. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/2002...68/14) прописано је да у току пореске контроле порески инспектор може пореском обвезнику изрећи забрану вршења делатности у трајању до 60 дана ако утврди да се промет од продаје робе или пружања услуга не региструје преко фискалне касе или на други прописан

начин.

Одредбом члана 3. став 1. Закона о фискалним касама ("Службени гласник РС" бр. 135/04 и 93/12) прописано је да је лице које је уписано у одговарајући регистар и које обавља промет добара на мало, односно пружа услуге физичким лицима, дужно да врши евидентирање сваког појединачно оствареног промета преко фискалне касе.

Одредбом члана 18. истог Закона, прописано је да обвезник који је, у складу са овим законом, дужан да евидентира сваки појединачни промет добара на мало, односно промет услуга физичким лицима преко фискалне касе, дужан је да купцу добара, односно кориснику услуге одштампа и изда фискални исечак фискалне касе преко које је евидентиран промет, без обзира да ли купац добара, односно корисник услуга то захтева или не(став 1.). Обвезник је дужан да фискални исечак издаје са свим обавезним подацима из члана 12. став 2. овог закона(став 2.).

Полазећи од наведеног и цитираних законски прописа правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу изјављену против решења од 24.11.2014. године, којим је тужиоцу забрањено вршење делатности у трајању од седам дана, почев од 24.11.2014. године до 30.11.2014. године. Наиме, тужилац није евидентирао сваки остварени промет од продаје робе преко фискалне касе, чиме је повредио одредбе члана 18. став 1. и 2. Закона о фискалним касама, којом нису прописани изузеци од обавезе евидентирања сваког појединачно оствареног промета преко фискалне касе и издавње фискалног исечка фискалне касе купцу добара од стране обвезника, који је у складу са Законом о фискалним касама, дужан да евидентира сваки појединачни промет добра на мало, односно промет услуга физичким лицима преко фискалне касе.

Нису од утицаја на законитост оспореног решења наводи тужбе да тужилац није вршио продају робе на мало, коју није регистровао преко фискалне касе и за које нема оправдање у виду неких доказа. Наиме, чињенично стање утврђено је у поступку теренске контроле и о истом сачињен записник, који је уручен тужиоцу, као и допуни записника а да при томе тужилац није изнео нове чињенице ван оних које је Пореска управа имала у виду при доношењу решења, а које би могле довести до другачијег решења управне ствари.

Суд је ценио и остале наводе тужбе али је нашао да су исти без утицаја на правилност и законитост оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање на које је правилно примењено материјално право.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је, с обзиром да је тужбу одбио, одбио и захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је, на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним

споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.03.2017. године, III-8 У. 922/15

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа - судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД